

Madeleines Paris: Romanblad forklædt som forførende fransk film

I *Madeleines Paris* holder hovedpersonen og hendes taxichauffør pause på sceniske steder på køreturen gennem byernes by. Foto: Angel Film

Mikkel Stolt
08.10.2023

FILM // ANMELDELSE – Den franske film *Madeleines Paris* lover vores anmelder noget andet, end den er. I stedet for at skabe inderlighed bliver hovedfigurens baghistorie til en konstrueret udvendighed, skriver Mikkel Stolt.

FILM: *Madeleines Paris* (Une Belle Course)

Fransk spillefilm, 2023, 91 min.

Instruktion: Christian Carion. **Med:** med Line Renaud, Dany Boon, Alice Isaaz og Jérémie Laheurte.

Premiere d. 23. september, kan stadig ses i biografer landet over

Når medierne er fulde af historier om, at Paris hærges af væggelus i en grad, så folk står op i metroen for ikke at få det blodtørstige kryb med hjem i lommerne, så kan det være fristende at erstatte en tur til Byernes By med en tur i biografen.

I *Madeleines Paris* hyrer den 92-årige Madeleine en taxa til at køre sig gennem hele byen til sit sidste opholdssted, et plejehjem. Chaufføren Charles er 46 og har

tilsyneladende sit at kæmpe med på hjemmefronten. Men det kan vist ikke måle sig med de oplevelser, Madeleine har været igennem i sit liv. Det går op for ham via hendes fortællinger og de små pauser, de må holde rundt omkring.

Dany Boon som taxachaufføren. *Madeleines Paris* vises bl.a. i Biografklub Danmark. Foto: Angel Film

I begyndelsen er jeg fascineret af idéen om at tilbringe halvanden time i en taxa i Paris med to mennesker, der lader til at være godt selskab. Både Line Renaud, årgang 1928 og oprindeligt sanger, og Dany Boon har nogle dejlige ansigter, og personinstruktionen udnytter fint deres evne til at få mest muligt ud af minimale virkemidler.

Jeg glæder mig over variationen i billedudsnittene og blikkene i bakspejlet, og da vi selvfølgelig har gættet, at vi skal høre om Madeleines liv, når jeg lige at tænke, at det godt kan blive interessant. Endelig en rigtig fransk talefilm, som for eksempel instruktøren **Eric Rohmer** forkælede os med i 1980-90'erne.

Filmen ændrer sig

Men så sker der desværre noget, som jeg af en eller anden grund ikke havde set komme. Jeg indrømmer, at mine forventninger i filmens første kvarter for en gangs skyld overstrålede min forhåndsskepsis. Måske var det, fordi jeg havde cyklet de seks kilometer fra min landsby til provinsbiografen i stiv modvind og var udtømt for energi?

Tænk, hvis filmen havde stolet på, at de to skuespillere kunne have formidlet hele baghistorien

I hvert fald skal vi naturligvis tilbage i tiden. Vi skal partout se, hvad Madeleine fortæller om sit liv. Der eksisterer jo desværre dette *bon mot* især i film om, at man skal *show it, don't tell it*.

Desværre er det min erfaring, at man – når man i film absolut vil vise noget fremfor bare at fortælle det – netop kommer til det: at fortælle på en overfortællende måde. Og jeg skal da ellers love for, at vi skal fortælles, hvad Madeleine har oplevet og bedrevet. Det er ikke så lidt, og så er det, at jeg ser et omslag fra Romanbladet for mig. Det er selvfølgelig altid relevant med en historie om hustruvold, hævn og skæbne, men det virker paradoksalt nok udvendigt på mig i stedet for inderligt.

Alice Isaaz som den unge Madeleine og Jérémie Laheurte som et dumt svin. Foto: Angel Film

Jeg skal nok lade være med at afsløre for meget af handlingen, men det bliver på en måde både for meget og for lidt. Vi har allerede også lagt mærke til, at filmen gerne vil tilkendegive, at ”alle mennesker har en historie”, og at ”man kan finde en ny ven på den mest uventede facon”, og det er jo sympatisk, men mod slutningen bliver det skamløst sentimentalt. En film må jo handle om det, den har lyst til, og ingen ville vel gide se en film med en gammel dame i en taxa, der IKKE har nogen baghistorie! Eller hvad? For det ville jeg faktisk nok gerne.

En samtale

Da jeg kommer udenfor, står der en ældre dame foran min cykel og får sig en cigaret, og hun flytter sig med en høflig beklagelse.

”Hvis jeg var sjov, så ville jeg sige, at jeg ventede på en taxa,” siger hun.

Da hun ikke ser ud til at være i nærheden af de 92 år svarer jeg kækt:

– Du ser også ud til at have alderen til det. Hun griner.

”Var du inde og se filmen? Var den ikke dejlig?”

– Joeh, tjaeh ... , mumler jeg.

”Bare at se taxachaufføren bløde op og smile, var jo det hele værd.”

– Joh, det var da ... men jeg synes nok personligt, at der måske gik lidt meget ugebladsnovelle i den.

”Det er nok fordi, du ikke har oplevet 50’erne og 60’erne og det, hun gennemgik.”

– Og du synes ikke, at de smurte lidt for tykt på? Hendes søn skal lige pludselig til Vietnam ...

”Jo, det gjorde de måske, men det virkede. Folk var grebet af den.”

Line Renaud som Madeleine. Foto: Angel Film

Biografklub Danmark-film

Salen havde faktisk været over halvt fyldt en hverdagseftermiddag, men det var jo også en Biografklub Danmark-film, og ja, jeg var vel nok blandt de yngre tilskuere. Men det er jo komplet lige meget, for jeg havde ingen problemer med at identificere med hverken den ene eller anden hovedkaraktererne. Nej, det var den overdrevne fortællestil og måske også den hårdtpumpede baghistorie, der fik mig til at stå af.

Men tænk, hvis filmen havde stolet på, at de to skuespillere kunne have formidlet hele Madeleines historie med erindringens fortællende virkemidler, med præcise

beskrivelser, antydninger og udeladelser. Men jeg må indrømme, at det så havde været en helt anden film. Eller havde det?

“Det er selvfølgelig problemet med film; at man skal se det hele, og at det bliver så konkret, men sådan er det jo,” siger kvinden til mig. Hun har røget færdig, siger farvel og god cykeltur til mig, og jeg spænder hjelmen og glæder mig over, at jeg har medvind hjem på denne årets første efterårsdag og i det mindste fik et lille glimt af Paris, som man jo godt kan savne. Og at jeg slap for væggelus.

Læs mere POV kultur i Kulturlisten. Udkommer hver fredag.

erindring

livshistorie

Paris

Mikkel Stolt

Mikkel Stolt (f. 1965), filminstruktør og forfatter, cand.phil. i filmvidenskab (1992), medstifter og medejer af Fenris Film & Multimedia ApS (1993-2021). Som instruktør har han både lavet "normale" tv-dokumentarer, undervisnings- og museumsfilm og ikk...

Modtag POV Weekend, følg os på Facebook – eller bliv medlem!

Hold dig opdateret med ugens væsentligste analyser, anmeldelser og essays i **POV Weekend** – hver fredag morgen.

Det er gratis, og du kan tilmelde dig her →

Ja tak, send mig POV Weekend

POV er et åbent og uafhængigt dansk non-profit medie.

Har du mulighed for at bidrage til vores arbejde? Bliv medlem her →

25 kr./md.

50 kr./md.

100 kr./md.